

Kr. Pedersen: Hvorfor disse Oplysninger fra det nedsatte Udvalg ikke er kommet ind i Bemærkningerne til Lovforslaget, kan jeg selvfølgelig ikke sige noget om; jeg kan kun for mit eget Vedkommende sige, at jeg i Udvalget tog den Stilling, at disse Bevillinger for Øjeblikket ikke burde nedsættes; jeg mente, at man kunde blive staaende ved det Beløb, som er anvendt i de sidste Aar.

Efter de Udtalelser, der er faldet fra saavel Venstres som de Konservatives Ordførere, kan man jo ikke sige, at Lovforslaget har faaet nogen blid Modtagelse, men de har dog begge tilføjet, at de i det Udvalg, som bliver nedsat, vilde arbejde paa en saglig Maade, og hvis de der kan blive overbevist om, at Grundene til at nedsætte et eller andet af disse Beløb er tilstrækkelig vægtige, vil de være med dertil. Hvorvidt nu dette kan lykkes, er en Ting for sig, men vi har jo Lov til at haabe derpaa, selv om Haabet er ringe.

Dersom Lovforslaget ikke var forelagt under en Krise som den, vi er inde i i Øjeblikket, vilde jeg have set med noget mere Velyllie paa det, thi det forekommer mig, at de Punkter, hvor der er Tale om at spare, er Punkter, hvorom man ogsaa før fra denne Talerstol har hørt sige, at der maaske kunde spares noget. Men under Hensyn til denne Krise har jeg ikke i det Udvalg, i hvis Arbejde jeg har deltaget, kunnet tiltræde, at man strøg saa store Beløb paa disse Bevillinger — man kan kalde dem Støtte eller Tilskud eller hvad man vil. Der er det særegne ved Forholdene her til Forskel fra andre Steder, hvor man yder en Støtte, at her er det de mange, man skal have fat i; her staar man overfor den Vanskelighed, at man skal have samlet de mange, som er interesserede, om at bære de Udgifter, som vil følge med, hvis disse Foranstaltninger skal opretholdes af Landbruget selv. For mig er det det afgørende, og jeg tror ogsaa, man i andre Kredse er af den Anskuelse, at de Tilskud, som man gennem de mange Aar har givet til Støtte for Landbruget, baade til Husdyrbrug og Planteavl, er kommet tifold tilbage.

Der er rettet forskellige Anker mod Paragraffer i Lovforslaget, men jeg skal ikke forlænge Forhandlingerne ved at komme videre ind derpaa; jeg tror, at den Forhandling, der skal føres, skal føres i Udvalget. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup mente, at det ikke kunde lade sig gøre som foreslaaet at stryge alle Bevillingerne til Dyrskuer, thi Dyrskuerne maatte opretholdes, af flere

Grunde, bl. a. ogsaa, fordi de var en Anskuelsesundervisning for de unge Landmænd. Jeg staar ikke uforstaaende overfor denne Betragtning, men naar man i mange Tilfælde ser, at der knyttes Folkefester og alle mulige Slags Forlystelser til disse Dyrskuer, kunde man jo ogsaa nok gaa ud fra, at Indtægterne maatte blive saa store, at Foreningerne selv kunde afholde Udgifterne. Det glædede mig derfor, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde, at paa Fyn holder man Dyrskuerne for sig og Folkefesterne for sig. Skal Dyrskuerne have nogen virkelig Betydning — og de har jo haft grumme stor Betydning, og jeg mener heller ikke, det er udelukket, at de ogsaa kan faa Betydning i Fremtiden —, forekommer det mig at være det rette og det mest værdige, at man holder Dyrskuerne for sig og samler hele Interessen om de Dyr, der fremstilles, og ikke om de større eller mindre Forlystelser, der er knyttet til; naar man gør det, vil der ogsaa være langt mere Begrundelse for et Tilskud.

Hvad angaar Dyrskuernes Betydning, maa man heller ikke glemme, at der i nær Forbindelse med disse gøres et Arbejde — maaske det mere er i det mindre Landbrug —, som hedder Staldbedømmelser, som i mange Tilfælde kan udrette noget nær det samme som Dyrskuer, og som efter mit Kendskab dertil gør stor Nytte. Det er kun beklageligt, forekommer det mig, at de Beløb, som har været stillet til Raadighed dertil, ikke har været udnyttet helt i de sidste Aaringer, hvilket er Begrundelsen for, at Beløbet til „andre Foranstaltninger“ i Aar er sat ned fra 75 000 Kr. til 50 000 Kr.

Dersom det var saadan, at man alle Steder paa Grund af den daarlige Balance og alt, hvad man dermed vil forbinde, var inde paa, at alle Tilskud skulde ned, saa turde det ogsaa være Overvejelse værd, om ikke ogsaa Landbruget kunde taale en Nedskaering. Men i en Tid som den, vi er i i Øjeblikket, hvor vi ikke er ude af denne Krise, forekommer det mig ikke at være rigtigt, at man i Stedet for at støtte Virksomhederne, vanskeliggør Virksomhedernes Arbejde. Jeg kan derfor ikke give hverken min Tilslutning eller mit Partis Tilslutning til, at man nedskærer Beløbene saadan, som det her er foreslaaet. Jeg er nemlig bange for, og jeg synes med Grund, at det danske Landbrug, som vil faa store Vanskeligheder i den Tid, der kommer, og ogsaa har saadanne i den Tid, vi er i, vil finde det ganske besynderligt. Man vil sige: Det kniber for os i høj Grad, men den danske